

Grotesk ~ EN Gotisk Episk

af GE Graven

BIND I

'Opstandelse'

Kapitel I

~Eden var dens eneste ligemand. Overskylltet i en stille tåge, kunne den rolige bjergskov har tjent som et perfekt og uberørt paradys – endda en uberørt skabelse. Støjende fugle flagrede i en tyk baldakin af grønt kød, og morgensolen blødte gennem trætoppene og kastede farvede skår af skrånende lys gennem disen. Igen og igen skilte tågen sig for et vandrende dyr, der inspicerede rødder og larver, kun for at opsluge væsenet igen og blive til, hvad det havde været, en ubrudt, gennemsigtig mur. Et enkelt blad spiralerede dovent gennem sollysstråler og forsvandt i tågen. Et andet bladet slæbte sig efter det første – og endnu et. Fuglene blev tavse – sollyset dæmpedes.

Og sådan begyndte det.

Tågen begyndte at hvirvle op med flygtende dyreliv, og blade, kviste og fjer regnede ned fra

Træerne brød ud i flokke af strålende fugle, der brød op mod himlen. Bjergene rumlede, og træerne svajede, mens jorden ringede som en anslået gong. På toppen af den ildevarslende lyd kom en stormløb af hæslege, vingede væsener farende hen over bjergtoppen. Nogle, kykloper, tårnede sig op som træer. Andre, kimærelignende, var ikke højere end et menneskebarn. Alle var iført kampdragt, deres hindeagtige vinger flagrede i ophidselse, kløer klamrede sig til sværd og skjolde. I tusindvis strømmede hæren af engle, kæmper og grotesker, som var Grigori, Nephilim, Eljo, Gorgon, titaner og kykloper, ned ad bjergsiden sammen som én - en kaskaderende lavine af ødelæggelse. I spidsen for den brølende ild førte en flok engle med helt sorte øjne den nedstigende folkemængde ind i den skyggefulde dal, huggede et bredt skår langs skråningen og pressede skoven flad. Intet levende væsen blev stående i kølvandet på den uheldige leg. Så, lige så hastigt som det kom, forsvandt kaoset.

En ny stilhed overvældede det hærgede landskab, lige så fuldstændig som ødelæggelsen siden. Endelig genlød gongen, da jorden begyndte at stønne under passagen af en anden skare. Nu kom endnu en legion af engle over bjerget, klædt stort set på samme måde som den første horde, men alligevel så forskellige, at de berettigede at blive klassificeret som en helt anden art. Disse skabninger lignede store mænd og kvinder snarere end d og selvom deres øjne var lige så sorte, var de mere ophidsede end oprørte.

Skarernes hær holdt stand på bjergtoppen og betragtede ødelæggelsen nedenfor. Den førende engel, Mikael, vendte sig om og talte med en stemme som et kor af tusinder. „Et bedrag er vævet her – de bliver!“ Han vendte sig tilbage mod den tilsyneladende forladede skråning nedenfor og brølede: „Semjaza, du skal ikke få fred! Fortryd din besværgelse!“ "Kerberus! Araqiel!" Der kom intet svar. "Vis jer! På Tronens befaling !" brølede englen.

To legioner engle steg ned fra himlen, og deres antal var næsten udslettet. solen før den lyste op i Michaels formation. Disse var Gabriels og Rafaels herskare . Michael henvendte sig til dem og sagde: "Semjaza og hans legioner er nedenfor." Cerberus har også forrådt os, siden han har stillet sig på linje med— "

Pludselig forvandlede et væltet træ sig til englen Araqiel og afslørede hendes sande form, selv mens hun kastede sig mod Michael.

"Michael!" advarede Raphael.

Michael snurrede rundt og stak sit sværd op i luften i én bevægelse. Araqiel kom ned på det, huggede efter ham med sit sværd og skreg, mens hans klinge spiddede hende. Hun styrtede ned på jorden og eksploderede i en vred sværm af opløste støvpletter. "Semjaza!" råbte Michael. "Dit bedrag skal ikke udelukke dig fra dommen." Han

trådte ind i en lysning. "Endnu en port skal være her," udbrød Michael og stak sit sværd i jorden. Igen rystede bjerget, da Michael trak det strålende blad tilbage, blod sprøjtede nu ud af en såret jord.

Et skrig flængede luften, og det, der havde lignet en kampesten, blev til den snublende skikkelse af Semjaza, der knugede et gabende sår i brystet. "Cerberus!" råbte han. "Knæk sværdet! Luk såret!" Da Semjaza faldt, brød hans fortryllelse, og landskabet forvandlede sig. Hvor faldne træer og kampesten havde ligget i uorden, stod legionen af dæmoner nu åbenbaret – tusindvis af dem – der lå på hug på den hærgede bjergside. Øjeblikkeligt fór en af dem opad langs bjergskråningen: en frygtelig engel med tre hundelignende hoveder, tænderskærende og en slanges piskende hale – Cerberus. Vindene tog til med stormstyrke, og skyerne hvirvlede sammen mod en hastigt mørknende himmel.

"Ezekiel!" råbte Semjaza. "Skyerne! Knus sværdet!" Semjaza rullede derefter et kort stykke, døde og brød sammen til en støvsky. Semjazas hær stormede frem i angreb, fulgte Cerberus op ad bjergsiden mod Michael. Roligt trak de tre legioner på toppen af bjerget sig tilbage, knælede og bøjede hovederne. En sort hvirvel steg ned fra hvirvlende skyer og faldt mod jorden. Jorden hævede sig, og en klippe rejste sig op af det blødende sår, Michaels sværd havde lavet. Hvirvelen omsluttede den ru sten og skurede den sort, formede og indgraverede stenen i en rasende bevægelse. Fra kaoset dukkede et poleret rektangel op, ætset på dets fem overflader med hundredvis af rækker af indviklede cirkulære og lineære symboler.

Den fremvoksende monolit vendte Cerberus' fremrykning til en flugt. Den angribende legion vendte sig som én og styrtede ned ad bjerget, rædsel erstattede blodtørsten i deres sorte øjne, men det var for sent. Porten var færdig. De flygtende engle bremsede op, som om luften var blevet tykflydende, bremsede op og stoppede så, mens de kæmpede for at undslippe. Hvirvelvinden sugede på dem og trak dem ubønhørligt ind til sit hjerte, indtil hver enkelt var blevet slugt af monolitten. Da den sidste var forsvundet, brændte monolittens hjerte væk og efterlod et gabende hul gennem dens centrum. Hvirvelen steg op mod himlen, og skyerne bremsede deres rotation. I stilheden kunne englens høre susen af damp stige op fra den nybyggede port.

Den glatte, sorte monolit var ti fod høj, fem fod bred og to fod dyb, hver en synlig centimeter dækket af vers på englens og Guds eget sprog. Monolittens glasagtige, sorte overflade var lige så perfekt glat som det bedste spejl, og centerhullet var fejlfrit i sin form, en fod på tværs og gennemborede stenen i bredden. Stenforseglingen var perfektion.

De knælende engle rejste sig. Michael vendte sig mod Gabriel. "De resterende vogtere er indhyllet i Uhrs bakker." Gabriel strøg sit sværd og bevægede sig op ad bjergsiden. "Gabriel," råbte Michael efter ham.

Gabriel kastede et blik over skulderen uden at bryde op, da Michael tilføjede: "De skal dræbes af deres egne sværd – på Tronens kommando." Gabriel viftede bekræftende, sprang op på en stor sten og brølede over hovederne på sin legion: "Til Uhr-dalen! Til de sidste Grigori!" Gabriel fór mod den vestlige horisont med sin legion tæt i følge.

"Og hvor er Azazel flygtet hen, Michael?" spurgte Raphael med en stemme af mange. "Han er fløjet ind i Haradans ørkenbjerger," svarede Michael. "Han har svoret en alliance med Lucifael. Azazel støtter hendes krav på Tronen til gengæld for beskyttelse i større antal." Michael inspicerede den hvæsende monolit. De to gik om stensegl, mens Michael fortsatte: "Og Batarels mange legioner fylder snart hendes rækker." Michael stoppede kort op og skar et blik mod Raphael – et uroligt øjenbryn fulgte hans ansigt. "Hvis de forener sig, får Lucifael det antal, hun har brug for. Nefilim forhærdet ligeledes hendes rækker; og hun ønsker Tronen – frem for alt." Raphael vendte sig og brølede over sine enorme himmelske rækker af sværd og vinger: "Vi rykker frem mod Batarels legioner og de resterende Nephilim-horder!" Halvdelen af englene fløj op i den østlige himmel og lukkede rækkerne i luften bag Raphael. Michael befalede derefter resten: "Gør jer klar til angreb mod Lucifaels nye legioner! Hun forventer os; men Tronen lyser vores vej! Som før dræber vi først kæmper og jordiske dæmoner. Vi bevæger os som én - tøv ikke!" En sky af hvide vinger og glitrende rustninger eksploderede op i himlen bag Michael og efterlod det stående segl.

Og således stod seglet i næsten seks hundrede århundreder, for længst skjult af elementerne og tiden, mens støv lagde sig på det, og derefter lag af jord og sten. Indkapslet i det asiatiske kontinent lå det i dvale, mens årtierne jagtede hinanden som parrende kinesiske døgnfluer.

Med Vogternes og Grigoriernes fald, de Engle der tog sig af jordiske anliggender, var kun Mennesket tilbage til at føre tilsyn med den gode jord. Og det gjorde Han i mange generationer. Da mennesket så, mens han passede sine haver, opdagede han tilfældigvis den nedgravede port. Han vidste det. at være af guddommelig oprindelse, ryddede Han århundrederne væk og indsatte den i et helligt sted, idet Han byggede et tempel ovenpå den. I yderligere et halvt årtusinde holdt Han artefakten hemmelig, tilbad den og formede sit liv om det – indtil den dag kom, hvor han blev lærd nok til at åbne seglet, men alligevel forblev tåbelig nok til at forsøge det.

~*~

Centralkina ~ juni 1331

Hundredvis af duer stod langs det massive tag på et udsmykket kinesisk tempel og klukkede og hakkede hinanden, mens de forsøgte at gøre krav på mere af den sparsomme plads på kanten af afsatsen. og igen flagrede en enkelt fugl fra den tætbefolkede højderyg, cirklede vidt og sluttede sig igen til en menneskemængde, der forsvandt ind i massen. Under afsatsen havde årtiers dueekskremitter stribet stenoverfladerne grå og hvide. Statuer af sten, der var placeret oven på jævnt fordelte platforme, stak ud af duehylden. Hver af dem forestillede et grotesk stendyr, fire fod højt og med hindeagtige, flagermuslignende vinger.

Nogle af disse stendyr var dragelignende, andre delvist menneske og delvist dyr, og andre igen var menneskelignende, men primitive i udseende. Nogle krøb sammen med udstrakte vinger, nogle med vingerne indskudt og foldet, og så fandtes der forskellige kombinationer af de to. Detaljerne i statuerne og deres tilfældige kropsholdning var så naturtro, at de måske havde... været levende væsner frosset fast i sten. De skubbede udad i alle retninger og dækkede hele toppen af templet.

Selve templet var bemærkelsesværdigt gammelt og bestod af uregelmæssige stenplader hugget ud tusind år tidligere. Eroderede graveringer, der forestillede flyvende dæmoner, dækkede bygningens ydervægge, hvoraf den mest talrige var et ikon af en drage med spredte vinger og fuldstændig omsluttet af tre cirkler, der delte et fælles centrum. Tre buede indgange omgav tempelfacaden, hvor den midterste bue var højere end dem på begge sider af den. Tre otte fod høje stenuorskæringer af vingede løvelignende dyr bevogtede venstre kant af hver af buerne, og indgraveret over hver af de tre buer var en tydelig kinesisk indskrift. Alt i alt, læst fra højre mod venstre, kunne den færdige passage gengives som:
'Flyvende Dragetempel'.

Velplejede haver omgav templet, mens pukkelformede teakbroer bøjede sig frem og tilbage over en brusende bæk. Bag bonsaitræerne og kampestenene i den indre have veg frugtplantager med frugt- og nøddetræer og små lunde med løvtræer pladsen for vildere bjergskove. I udkanten af disse anlagte haver og utæmmede skove sad en kinadrossel på et gammelt, oprindeligt ginkgotræ og fyldte luften med rolige toner, mens formiddagssolen prydede stier og damme.

En række sortklædte munke snoede sig ud af skoven og bevægede sig højtideligt ned ad stenen

gangstien, der førte til bygningen. De drev som tåge ned ad stien med sænkede hoveder og hænder foldet foran sig. De strømmede tavse som døden ind i templet. Indenfor brændte utallige lys på hver vandret overflade, og den søde røg af røgelse steg op fra perforerede beholdere. Lys og røgelse kombinerede sig for at give en tyk luft af spiritualitet til atmosfæren inde i tempelmurene. De silkeklædte munke bevægede sig gennem tre på hinanden følgende kamre, hvert kammer større end det foregående. Det sidste af disse var enorm, og dens konkave loft nåede højt op over præsterne. Raderinger af flyvende dyr omgav loftets kuppel. Utallige krydsende linjer og inskriptioner markerede dens buede overflade og lignede et detaljeret astrologisk kort over himlen.

Et perfekt symmetrisk rundt hul var blevet skåret i det polerede gulv midt i rummet. Hulen var stor, næsten tretten fod dyb. Ligesom templets gulv var hullets cylindriske væg glat og poleret, og i midten af hullet, tretten fod under tempelgulvet, stod stensegl. Selv efter at der var gået tres tusinde år, stod Portstenen fejlfri og uspoleret som den dag, den slugte Vogterne og en stor del af himlen.

Fire afmagrede præster sad nær kanten af graven med benene foldet sammen og klæderne trukket væk fra skuldrene, hvilket afslørede smalle brystkasser og tynde arme. Deres afmagrede tilstand vidnede om lange fasteperioder. Sved glimtede på deres spændte halse og knoglede ribben, og deres øjne brændte i bunden af deres indsunkne øjenhuler, mens de sad som statuer dybt i meditation. Processionen af munke gik om de fire præster og satte sig derefter skulder ved skulder for at danne en solid mur omkring præsterne og graven. Efterhånden som flere munke ankom, dannede de en anden cirkel og derefter en tredje, indtil tre koncentriske ringe af mediterende hellige mænd fyldte kammeret. I den dybe stilhed genlød den lejlighedsvis lyd af brændende stearinlys sagte gennem kuplen som lyden af fjern torden.

Snart kom tre præster mere ind i området. To bar store lys, og den tredje gik imellem dem, denne iført en kåbe så rød som frisk blod. Han bar et gammelt, rullet pergament i hænderne. De tre præster stoppede bag munkekredsen, og præsten i rødt rullede rullen ud og afslørede kolonner med kinesisk skrift. Pergamentet indeholdt oversættelser af de vers, der var indskrevet på Portstens overflader .

Uden for templet, omkring dets område, var den eneste lyd klukken af den rolige bæk. Droslen tog pludselig flugt og jagtede en bi gennem havens blomster. Da sangfuglens næb rev bien ud af luften, var der en eksplosion, og øjeblikkeligt

Tempelkuppen splintredes og sendte stenskår hundredvis af meter op i luften. Hjernerystelsen var så voldsom, at den fjernede bladene fra de nærmeste træer, og fragmenter af granitsten og menneskeknogler spiddede deres brændte stammer. Enorme stenstykker haglede ned i haven, knækkede grene og pressede kratere ned i den pænt rivede jord. Bølgende støv og aske løb hen over grunden og rullede ned ad hele bjergsiden som en bølgende pyroklastisk tidevand.

Det, der var tilbage af templet, glødede af voldsom hede og fik de stående sten til at knække. Og temperaturen steg stadig, indtil siderne af den glatte hule i templets epicenter blev flydende som sivende saft. De brændte træer omkring templet brød i flammer. Den uskadte Gatestone stod ud fra kraterets centrum. Hullet i hjertet af stenen blev tykt uigennemsigtigt med en galdeagtig sort tåge, som begyndte at hvirvle og røg, der væltede ud af Gatestone som en viskøs ætsende sky, tæt som svovlholdige gasser.

Skyen steg op fra krateret og omfavnede jorden, mens den drev under den lettere aske. Den forsvandt ikke, men forblev samlet som en enkelt kogende masse, der fordærvede havegrønt i sit kølvand. Så, i en uskadt lysning, stoppede den og hvirvlede på plads i et kort øjeblik, før den rullede ind over sig selv og smeltede sammen i midten. Lysbuer, der lignede et tordenvejr i dyb cumulus, blinkede igennem, mens en form dybt inde i massen tog form. Først en skygge, udviklede den sig til at samle tæthed og struktur og til sidst hudfarver. Skyen blev tyndere og blotlagde en nøgen kvinde med spredte, hindeagtige vinger. Hendes taljelange hår var sort som ibenholt onyx og fint som silketråd . Hendes øjne og negle var lige så sorte og glitrende som Gatestone-ansigtet, der stod i stærk kontrast til hendes næsten gennemskinnelige hud, så bleg som Døden. Hendes engleagtige Skønhed var uovertruffen selv af Eva selv. Hun var den uhellige *Lucifael*, Dragen , den forførende *Lilith*, den klare *Morgenstjerne*, den gamle *Heylel* og *Helvedes Moder Succubus* – tusind tusind navne, der siden er blevet formidlet gennem tiderne. Lucifaels materialiserede ånd spyttede med mange kvinders stemme: "Én! To er tilbage," sukkede hun, mens hun intenst betragtede ødelæggelsen.

Omkring hende afslørede den forsvindende brune jord et mareridts landskab. Tempelområdet var en rygende, ligfyldt ruin. Et felt af sorthed omgav templets glødende rester, og de ydre haver lå flade og svidne, døende af tørst. Damp stod op fra bækken, nu sort af sod og trækul. Bonsaitræerne knitrede, brændte, og lejlighedsvis faldt et og et andet til aske og slagter, hvor de havde... stod.

Lucifael trådte frem og hev en død due op af jorden. Hun kærtegnede fuglen, mens en omsorgsfuld sjæl. "Ikke endnu, min kære," hviskede hun. "Kom." Fuglen sprang til live, dens hoved vaklede, som om dens hals var brækket. Hun strøg den. "Sandelig. Kom tilbage, lille en." Dens øjne åbnede sig let og låste sig om hendes. Den flagrede, og hun klamrede sig til dens hals. Hun bragte fuglen hen til sit ansigt, tog en dyb indånding og udåndede en tyk svovlsky over den kæmpende fugl. Dens fjer glødede gule.

Inde i den harske sky lå udryddelsens frø forude for stort set alt levende på jorden, for den bar en dødbringende kime, der var modbydelig nok til at rådne Asiens overflade og til sidst størstedelen af Europa. Kimen var *Yersenia Pestis* - selve instrumentet for Den Sorte Død. Lucifael smilede og instruerede fuglen: "Hør mig, lille ven. Giv menneskene mit ord - at jeg snart kommer for at genvinde det, der er mit." Hun kastede duen op i luften. Den cirklede og fløj sydpå, mens Lucifael brød ud i en sky af rullende aske, som derefter forvandlede sig til en ravns skikkelse. Det røgfylde ansigt fløj hen over grunden og dykkede gennem hullet i Portstenen.

Klodset og uregelmæssigt fløj duen i spiral gennem luften langs bjergsiden og ud på sletten. Dens skygge strejfedes stråtagene på en lille bebyggelse, flygtede over en mark og gennem et krat af skov. Til sidst fandt fuglen vej ind i hjertet af en overbelastet landsby. Den ramte jorden og knuste sig selv mod lamelvæggen på en bygning, hvorefter den endte på jorden bag en fiskebod på det travle landsbymarked. Da aftenen faldt på, og markedspladsen tømtes, var der ingen, der bemærkede den døde fugl, og i det tiltagende mørke var der ingen tilbage til at se det sygeligt blege lys, der begyndte at udstråle fra kadaveret.

Duen stivnede og blev kold, men dens fjer skinnede stadig med en usund gul glød. Ved første dag gry mødte et par sorte rotter liget. En rotte snusede på dets måbende øje, mens den anden lugtede til dens bagdel, og begge, da de fandt kadaveret friskt, skar i det. Men før de var færdige med dette uhyggelige festmåltid, nærmede en mand sig fiskeboden, viftede grønryggede fluer væk og smed en tung fisk med mælkeøjer op på bodens ru brædder. Rotterne fór væk, fyldt med den sygdom, der bars i fuglens kød.

Rotterne var dygtige ådselædere, men endnu mere effektive var de parasitter, der uset fortærede gnaverne. Den bacille, der var rejst til markedet med tempelduen, forstærkede sig i rotternes kroppe og gjorde dem til en levende gryderet og dødens heksebryg for de lopper, der angreb dem. Selvom lopperne ikke var stærkt påvirket af bakterierne, overøste de sig med inficeret rotteblod, som de straks spiste.

gylpede op i de efterfølgende værter kroppe, mens de forberedte sig på det næste måltid. I de to uger efter at duen var faldet som manna ned i rotternes markedsplads, spredte lopper kimen til hver rotte i landsbyen.

Rotterne begyndte at dø, hvilket tvang lopperne til at søge efter sundere føde. Sygdommen søgte også nyt ynglested, da den decimerede gnaverbestanden, og i maverne på milliarder af lopper fandt den en ny vært – sygdommen flyttede sig til sit næste offer: mennesker.

På denne søde og solrige morgen inspicerede en ung kinesisk pige sammenbundne bundter af sort ingefær, der lå stablet oven på en frugt- og grøntbod et par meter fra den forbandede dues landing. Pigen pegede på en lille bundt og spurgte den gamle kvinde, der drev boden, hvad hun ville have for den. Kvinden viftede med syv fingre foran sit tandløse smil. Pigen smilede og accepterede: 'Det var en fair pris.' Kvinden hentede pigens mønter og rakte de bundtede rødder frem, men i det øjeblik skreg hendes unge kunde og sprang væk fra boden. "En rotte!" udbrød hun, hendes behagelige ansigt forvrængede sig af afsky. "Den løb over min fod."

Kvinden lo og viftede med en doven hånd i luften. "Kun harmløse skadedyr," sagde hun grinende. "De er blevet frække med så meget mad liggende rundt omkring, næsten som kæledyr."

Pigen rakte ud for at modtage sit køb, da hun nu ønskede at være væk fra den gamle kone. og hendes 'kæledyr'. Hun følte en stikkende fornemmelse ved anklen, trak sig tilbage fra sælgeren og løftede kanten af sin lange nederdel for at afsløre en bar fod. Hun bøjede sig forover for at undersøge hende nærmere og rynkede panden. I den forbindelse væltede den brede stråhat, hun bar, ned på jorden, hvor en forbipasserende købmand trampede på den. Latter brød ud fra den gamle kvinde, der syntes at finde morskab i de mest almindelige ulykker. Pigens skarpe blik forstærkede kun kvindens munterhed.

„Hvis alle var så uheldige som dig, ville vi alle være døde ved dag gry,“ klukkede hun. Pigen, der ikke forstod det komiske i denne dystre filosofi, hentede sin hat og satte den tilbage på hovedet. Den gamle kvindes latter fulgte hende hånligt, mens hun stampede væk og forsvandt i mængden med et bundt ingefær, en beskidt hat og et loppebid .

Biddet – som det var lille – skulle vise sig stort nok til at sluge næsten halvdelen af den kendte verden.

På få dage skyllede det efterfølgende sygdomsudbrud gennem den kinesiske landsby som en tsunami. Børnene, der var tættest på jorden og de dyr og insekter, der kravlede hen over den, var de første til at blive syge og dø. Sygelighedsraten for infektionen var knoglemarv.

kuldegysninger, der steg til næsten femoghalvfjerds procent. Den milde vinter tilbød ideelle betingelser for spredning af sygdommen, og det kommende varmere vejr ville være endnu mere ødelæggende for mennesker, mere gavmildt for bakterierne. Selvom Helvede ikke er givet til glæde, sprang Lucifael i det øjeblik med tragisk menneskelig infektion. Mennesket var modent. Den De varme forhold var ideelle til at tilbyde Døden en rigelig høst, Døden, der altid stod klar med en sleben og skinnende le som en erfaren lejet mand, ivrigt klar til at høste af overfloden.

De, der blev smittet med pesten, døde pludseligt, da bakterien var i færd med at ødelægge deres immunforsvar. Den angreb lymfeknuder, så de bristede og gjorde dem ubrugelige. Offerets krop havde ikke meget tid til at forsvare sig, før den blev fuldstændig overvældet. Hæmoragisk blod samlede sig under ofrenes hud i sorte pletter, og deres inficerede kropsvæsker – blod, sved og affald – afgav en forfærdelig stank.

Byldepest var en af Helvedes mere snedige planer. Lucifaels åndedrag var lusket, og hendes ønske var fuldstændig udslættelse af hendes modstandere. Således var pesten en kemisk formskifter: hvad den ikke opnåede i én form, opnåede den i andre. Sygdommen ændrede sig, og en anden bølge af infektion dansede sin mørke vej hen over menneskelivets felt, og derefter en tredje bølge. Lungepesten inficerede ofrenes lunger og formerede sig der så hurtigt, at brysthulen på det ulykkelige offer hævede og fyldtes med blod inden for få dage efter infektionen. Selvom nogle overlevede byldepest, tog lungepesten ingen fanger. Værre endnu, infektionen blev let overført gennem en hoste eller et nys - døden fyldte selve luften.

Den tredje form for infektion viste sig at være den dødeligste af alle. Septikæmisk pest angreb blodet og fyldte hver eneste partikel i kroppens væv med den vildt multiplicerende bacille. Ofrene døde inden for få timer, og deres indre organer var bogstaveligt talt flydende i pøle af meget smitsomt blod. Ligesom den lungebårne form for pest var den septikæmiske infektion næsten hundrede procent dødelig.

Pesten spredte sig hurtigt fra sin kilde og opslugte landskabet. Tre fjerdedele af alle omkringliggende landsbyer og byer, der nu var udsat for plaget, blev decimeret inden for få dage. I de følgende uger lå hundredtusindvis af smittede døde spredt ud over åbne marker, fordi få turde begrave dem af frygt for smitte. Fluebestanden steg voldsomt, og de rådne lig fungerede som fine rugemaskiner for deres larver. I de mere udviklede områder af landet var stanken af sorte, oppustede lig så koncentreret, at en død landsby kunne lugtes næsten 16 kilometer med vinden. En massemigration begyndte, da titusindvis søgte tilflugt i fjerntliggende, ubeboede områder.

Selv under deres paniske flugt undgik de rejsende etablerede veje, som var fyldt med rådne rester af mennesker, nogle gange hele landsbyer. Landveje var ofte blokeret af fluefyldte vogne, der stadig var spændt til døde heste. Død og forfald var overalt. Pesten herskede, og mænd var dens slaver. Den store pest tog mere end 35 millioner kinesere livet i seksten hårde år, og den var stadig ikke stillet. Pesten marcherede lydløst ind i Mesopotamien og Lilleasien og lagde dem øde, ligesom den havde gjort med Kina, og fejede hen over hele kontinenter som en hævnerrig, plyndrende horde.

Sygdommen spredte sig gennem alle årer i den asiatiske civilisation og fulgte handelsruter, der spredte sig gennem hjertet af Mongoliet. Silkevejen, en gammel karavanerute, der fragtede varer fra Østen til Middelhavet, førte nu Dødens udpegede tjenerinde mod Europa. Ja, Døden åndede hen over landet som en modbydelig brise og besmittede luften med den harske lugt af forrådnelse. Dens uheldige stank var moden nok til at bedøve selv himlen. Således skete det, som forfærdelige begivenheder i historien uvægerligt gør, at Lucifaels budskab genlød over landene - hun ville snart generobre sit eget.

[Slut på kapitel 1]

Dette litterære værk blev skabt **d** udelukkende i dedikation til

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leve videre i os alle —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~